

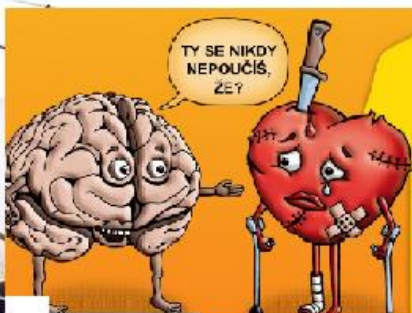

GYMNÁZIUM PŘÍPOTOČNÍ

Den exkurzí 6.11. 2013

Stanislav Motl

FYZIKÁLNÍ SHOW

Zpracovala: Mgr. Petra Holubová

OBSAH:

Obsah.....	2
Přehled exkurzí.....	3
Beseda s investigativním novinářem S. Motlem.....	4
Výbušná science show	7
Přežívám 😊	8
Po stopách zločinu.....	10
Pragulig	13
Nikon Photo Gallery – výstava fotografií Ami Vitale.....	14
Můžeš! Beseda s úspěšným managerem.....	15
Štefánikova hvězdárna.....	17
PišQworky 2013.....	19
Beseda s vězenkyní z Auschwitz.....	22
Dox – výstava „Kde domov můj“	23
Slovo závěrem.....	24

Přehled exkurzí

I pro letošní rok jsme pro studenty přichystali bohatou škálu různých exkurzí, díky kterým měli možnost strávit den v prostředí pro ně zajímavém. Různorodost výběru dokládá níže uvedená nabídka!

- **Městská knihovna** **Výbušná science show**
- **Kino Světozor** - film - **Přežívám:) Mozek teenagerů**
- **SPŠ elektrotechnická** - **plšQworky 2013**
- **Neviditelná výstava**
- **ZEVO - Malešická spalovna** - energetické zpracování odpadů
- **Stanislav Motl – beseda s investigativním novinářem**
- **Ústav experimentální botaniky AV** **Týden vědy a techniky**
- **Prohlídka požární stanice Strašnice**
- **Pragulic** - poznej Prahu (prohlídka Prahy z pohledu drogově závislých)
- **Nikon Photo Gallery** -výstava fotografií **Ami Vitale**
- **ZOO Praha**(ochrana ohrožených zvířat)
- **Výlet do Soulu**
- **Můžeš** - setkání s úspěšným managerem **ABRA Software**
- **Stopou Jevína,vína, J.Cimrmana** - návštěva **soukromé vinice**
- **Národní pedagogické muzeum J.A.K.**(Tereziánské reformy školství)
- **Po stopách zločinu** - interaktivní výstava
- **Národní technické muzeum** **1.+ 2. průmyslová revoluce**
- **Státní Opera** -prohlídka **divadla**
- **Prevence a léčba drogové závislosti**
- **Beseda s vězenkyní v Auschwitz**
- **Clam-Gallasův palác** - televizní předpověď počasí
- **DOX** - **S kůží na trh**
- **pivovar Velké Popovice**
- **Výstava fotografií TARAS**
- **British Council** - výstava: **"Benjamin Britten"**
- **Muzeum Policie ČR**
- **Škoda Mladá Boleslav**
- **Štefánikova hvězdárna**
- **Sochy a sousoší Vyšehradu** **prohlídka**
- **Muzeum Antonína Dvořáka**

Beseda s investigativním novinářem Stanislavem Motlem

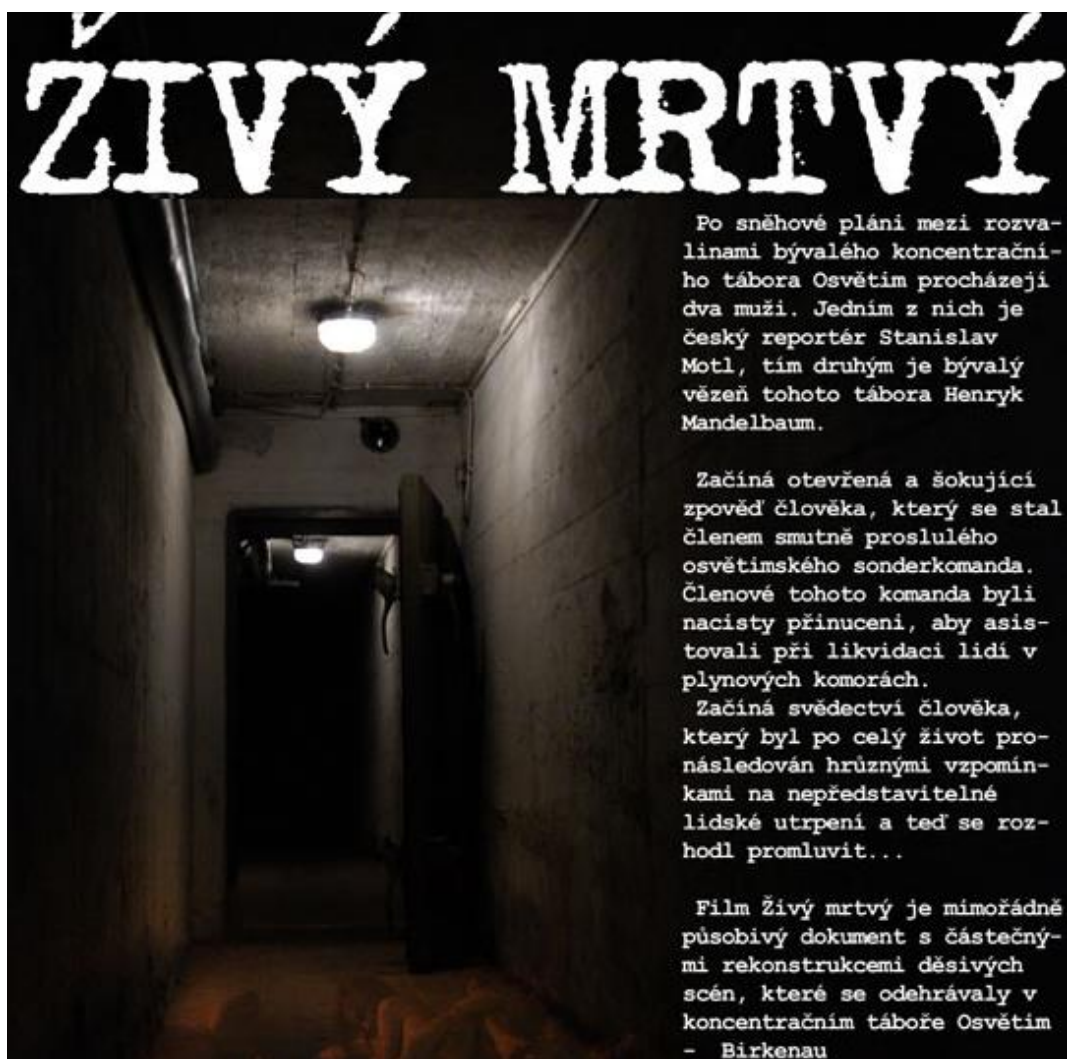
Koordinátorka: Mgr. Petra Holubová (exkurze č. 6)

Stanislav Motl studentům Gymnázia Přípotoční zprostředkoval pomocí svého dokumentu „Živý mrtvý“ šokující zpověď muže, Poláka **Henryka Mandelbauma**, který patřil k takzvanému osvětimskému sonderkommandu, tedy k lidem, kteří byli nacisty přinuceni asistovat u likvidace lidí v plynových komorách.

Stanislav Motl říká: „Říkali si „živí mrtví“. Členové sonderkomanda, které němečtí nacisté donutili k té nejstrašnější činnosti, jaká ve vyhlazovacích táborech mohla existovat. Jejich úkolem bylo přijímat lidi odsouzené k smrti v prostorách před plynovými komorami, pomáhat jim se svlékáním, vyčkat až budou usmrceni plynem a pak likvidovat jejich mrtvoly.“

Motl, Stanislav: Živý mrtvý. In web ČRo 21. 10. 2012

Po sněhové pláni mezi rozvalinami bývalého koncentračního tábora Osvětim procházejí dva muži. Jedním z nich je český reportér Stanislav Motl, tím druhým je bývalý vězeň tohoto tábora Henryk Mandelbaum.

Začíná otevřená a šokující zpověď člověka, který se stal členem smutně proslulého osvětimského sonderkomanda. Členové tohoto komanda byli nacisty přinuceni, aby asistovali při likvidaci lidí v plynových komorách.

Začíná svědectví člověka, který byl po celý život pronásledován hrůznými vzpomínkami na nepředstavitelné lidské utrpení a teď se rozhodl promluvit...

Film Živý mrtvý je mimořádně působivý dokument s částečnými rekonstrukcemi děsivých scén, které se odehrávaly v koncentračním táboře Osvětim - Birkenau

Některé názory a postřehy našich studentů:

- **Kristýna Gottfrídová, 2.B**

„Věděla jsem, že to, co se dělo v koncentračních táborech bylo nelidské a zlé, ale když jsem slyšela pana Mandelbauma, úplně jsem změnila názor. V jednu chvíli jsem si říkala: „Opravdu existovali takoví lidé, kteří se chovali takhle bestiálně?“ Zaráží mne, co říkal pan Motl o tom, že někteří lidé vyvracejí ta zvěrstva, která se za II. světové války děla. Tito lidé to podle mne nemají v hlavě v pořádku. Pouze název „Konečné řešení židovské otázky“ ve mne vyvolává hrůzu. Copak to nebyli lidé? Copak nežili stejný život jako všichni ostatní před tím?!“

- **Adéla Vrábelová, 1. A**

„Když se vrátím jak k filmu pana Motla, tak i k tomu, co jsme se od něj dozvěděli, musím uznat, že celou problematiku měl velmi nastudovanou a že z něj číší obrovský zájem o danou věc. Já osobně si myslím, že tohle nedokáže každý. Obětovat tolik času a úsilí pro věc je obdivuhodné...“

- **Veronika Jandová, 1.A**

„Domnívám se, že práce investigativního novináře je hodně podobná práci policejního vyšetřovatele. Rozdíl je samozřejmě v tom, že konečným výsledkem práce policisty je soudní proces, zatímco v případě novináře to je zveřejnění novinového článku či televizní reportáže. Myslím, že hlavními vlastnostmi úspěšného „investigativního novináře“ jsou odvaha a vytrvalost. Určitě bychom našli řadu případů, na kterých žurnalisté pracovali i několik let. Konkrétně práce pana Stanislava Motla je toho dostatečným důkazem.“

- **Viola Řeřábková, 4.D**

„Vyprávění bylo velmi silné. Henryk popisoval své zážitky, kdy vedl spoustu lidí na bolestivou smrt plynem, přitom oni žili v domněnání, že jdou do sprchy. Nemohl jim nic říct, i když chtěl, protože by to ničemu nepomohlo, a alespoň mohli být na smrt jdoucí delší dobu v nevědomosti.“

„Myslím si, že pro Stanislava muselo být toto natáčení velice psychicky náročné. Byl s člověkem, který nikomu nic nechtěl udělat, ale musel vést lidi na smrt. Muselo být těžké vyslechnout vše co se dělo, mnohem více, než jsem zde popsala. Jejich technik, kterému bylo přes 20 let, musel z natáčení odejít. Pana Motla obdivuji, protože jen vidět hodinový film pro mě bylo dech beroucí, natož kdybych byla na místě, kde se vše odehrávalo s detailním reálným komentářem.“

- **Eliška Pospíšilová, 4.D**

„Kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat.“ George Santyana

„Lidé se koukají do budoucna a zapomínají na minulost. Ano, ve školách se učíme o historii, o slavných králích, panovnících a prezidentech, o bitvě na Bílé hoře, o první světové válce, nebo o holocaustu. Učíme se nazpaměť letopočty, kdy se kdo narodil a kdy zemřel. Ale vzal si někdo ponaučení z naší prostudované historie? Uvědomuje si někdo, že všechny chyby a zločiny opakujeme, že se dá předpokládat budoucnost našeho světa, že jednou skončí život na naší planetě pouze naší vinou? Budeme válčit o poslední zbytky ropy a vody až se sami navzájem zničíme. Tady známý výrok: „Dvakrát nevstoupíš do jedné řeky“, neplatí. Lidstvo stoupá stále jednou nohou do té samé řeky, kde protéká stále ta samá voda, která s sebou nese opakující se chyby.“

Když jste se podívali Henrikovi do očí, nebylo tam nic, neviděla jsem ani lítost, ani radost, ani slzy, ani vztek. Jen to, co ostatní neviděli a neslyšeli a co on měl potřebu světu sdělit. Stojící na ruinách bývalého koncentračního tábora v Osvětimi, mezi stromy, které tam stály v tichosti, jako by se tam nikdy nic nedělo, stále opakoval jednu a tu samou větu, která se vám pokaždé vryla více do paměti: „Kdyby jen stromy mohly vyprávět“. Ten pán, co stál před vámi, posílal muže, ženy a děti do plynových komor. Odtahoval jejich mrtvá těla, stříhal jim vlasy a spaloval je. Proč? Jen proto, aby sám přežil. Nejsem věřící člověk, ale už po prvních záběrech zhlédnutých ve filmu jsem si položila otázku, ještě dříve, než ji stačil položit sám Stanislav Motl: „Kde byl Bůh?“ Do Osvětimi byly převáženy tisíce lidí denně, milióny ročně a stále tato lidská „jataka“ neměla konec.

„Je těžké dívat se na svět po tomto zážitku pozitivně. A to jsem viděla historii holocaustu jen na promítacím plátně v učebně naší školy. Na konci byla Stanislavu Motlovi položena otázka, jak může žít a nemyslet stále na ty kruté příběhy, které prostudoval, které jsou ale jeho prací a zároveň naplněním. Odpověděl okamžitě a s klidem. I přesto, co se všechno dozvěděl, jakou tíhu v sobě nese, se stále dívá na svět přes růžové brýle a hledá v něm jen to hezké. Chtěla bych svět vnímat jako on. Mám rodinu a přátele, kteří mi jsou vším. Na světě jsou krásné věci, příroda, ze které číší život, kterou ale také pomalu ničíme. Svět tedy je pro mě krásný, ale má jedinou chybu a tou je, podle mého názoru, člověk.“

- **Tereza Karellová, 4.B**

„Za poměrně důležitou vlastnost investigativního novináře považuji schopnost komunikovat s okolím. A také je velmi těžké být podrobně informován o daném tématu a zároveň naslouchat někomu, kdo toto téma vyvrací, a poté se snažit obhájit pravdu. Kdo by měl na toto sílu? Kdo může mít takový nadhled? Jak to, že působí tak sebejistě a vyrovnaně, když se denně setkávají s fakty, které úplně mění minulost? Na toto povolání musí být člověk opravdu silné povahy a mít nervy ze železa a hlavně musí mít skvěle organizovaný svůj osobní život, který ho v těžkých chvílích drží nad vodou.“

- Kateřina Smolíková, 2.C

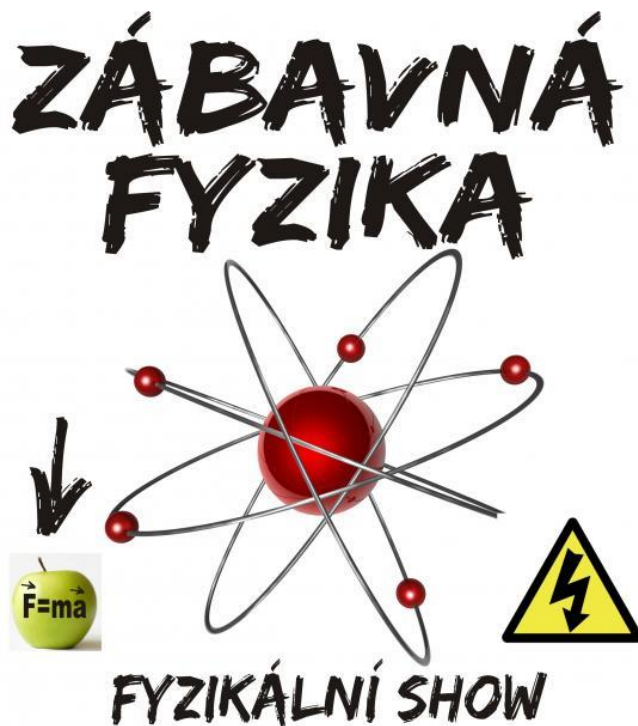
Dne 6. 11. 2013 jsme v rámci Dne exkurzí navštívili Výbušnou science show v Městské knihovně na Mariánském náměstí. Byl to skutečně zážitek. Celý program byl v rukou dvou mladých zaměstnanců libereckého IQ parku. Jelikož jsem park nikdy nenavštívila, všechny pokusy jsem viděla prvně a skutečně mě nadchly. Ještě před začátkem celé show už pro nás byla malá ochutnávka. Přijela totiž Česká televize, aby natočila několik pokusů v přímém přenosu. Již to nás upoutalo a těšili jsme se, co je pro nás ještě připraveno.

Nejvíce pokusů bylo s tekutým dusíkem, který je udržován při teplotě -196°C . Viděli jsme, jak vypadá například taková růže, když se dusíkem zmrazí, také jsme byli svědky pojídání zmrzlých piškotů, svědky toho, jak vypadá, když přilijeme vařící se vodu do tekutého dusíku a co dokáže tekutý dusík udělat s obyčejným nafukovacím balónkem.

Další pokusy byly například s plynovým kahanem. Nad plamenem byly železné trubky s mřížkou, které po odsunutí kahanu vydávaly dlouhé tóny. Kromě železných trubek to byly i skleněné.

Pro mě ze všech nejzajímavější pokus byl, když jsme viděli, kolik energie musí naše tělo vydat, aby spálilo kalorie, které obsahuje kousek gumového medvídky, červeného zelí a kousek tyčinky Corny. Ve zkumavce byla sůl, zkumavka byla nahřátá a podle bouřlivosti reakce po vhození potraviny jsme viděli, kolik energie potravin vydá.

Ano, tohle všechno jsme viděli za hodinu a čtvrt a bylo to opravdu fascinující. Oceňuji, že byli zapojováni dobrovolníci, kteří si pokusy mohli vyzkoušet, a tím bylo vše i pro pouhé diváky pestřejší.

Film „Přežívám“ (mozek teenagerů 😊)

Koordinátorka: Mgr. Martina Hetmerová (exkurze č. 2)

- **Martin Rus, 4.D**

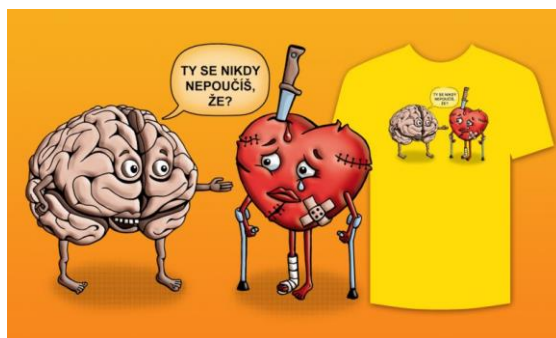
Dne 6. 11. jsme navštívili Kino Světozor, kde jsme zhlédli dokumentární film „Mozek teenagerů.“ V první části se zkoumal zajímavý úkaz, který se vyskytuje u tzv. teenagerů (12-19 let). Mladí lidé mají tendence zbytečně riskovat, chlubit se svými nebezpečnými kousky na internetových stránkách. V dokumentu účinkoval mladý Brit, který těchto videí natočil nespočet. Tato videa ukazoval své matce, která nemohla uvěřit svým očím.

Vědci tento fakt vysvětlují tak, že mozek dospívajícího jedince je více ovlivněn hormony, což může způsobovat výbušné nálady, ale i podobné sebeobjevování v podobě nebezpečných kousků.

Dalším účinkujícím je Michael (14), který své sebeobjevování využil tak, že se začal věnovat vědě. Toužil po práci v laboratoři, tak začal rozesílat své žádosti do vědeckých institucí ve svém okolí. Na většinu jeho žádostí dostal negativní odpověď. Až nakonec se mu přání splnilo a výzkumnice z oboru léčiv jeho žádost přijala. Svě rozhodnutí vysvětluje jednoduše: jeho mozek je nezatížený veškerými pravidly a zákony chemie/fyziky může provádět pokusy, které normální vědec nikdy dělat nebude. Proto se mu také povedlo udělat velký převrat ve světě vědy.

Poslední část byla o mladé lásce. Láska v tomto věku je nejen velice intenzivní, ale hlavně je i nebezpečná. Mozek je v jednu chvíli tak zaneprázdněn tímto citem, že jakékoliv jiné činnosti jsou téměř neproveditelné ...

Na druhou stranu „zlomené srdce“ je také velmi nebezpečné. Teenager popisoval své pocity jako – prázdný, smutný, nešťastný, nic ho nebaví ... Vědci lásku přirovnávají k závislosti na drogách. Funguje ve stejné části mozku a odvykání je také velmi složité. Proto hodně lidí se k sobě po chvíli vrátí a závislost znovu obnoví.

- **Lucie Pavlová, 4.D**

Jako exkurzi jsem si vybrala dokument o lidském mozku. Tento orgán mě vždy velmi zajímal. Vše co dokáže zpracovávat a vyhodnocovat mi přijde až nepochopitelné.

Hlavním tématem filmu byl tedy mozek a hlavně jeho vývoj v průběhu dospívání. Američtí vědci, kteří ve filmu vše vysvětlovali, se v novém výzkumu začali zabývat uvažováním teenagera a dospělého člověka. Svůj výzkum se snažili vysvětlit na nebezpečných činech, co mladý člověk

podniká. Samozřejmě tyto činy jsou pro dospělého naprosto nepochopitelné. V dokumentu se například jeden mladík nahrával při velmi nebezpečném pokusu s rychle jedoucím autem a následně to přehrál své mamince. Starostlivá matka neměla slov. Samozřejmě záleží na povaze člověka, ale vědci se snažili nějakým způsobem přijít na to, proč mladému mozku přijdou takto nebezpečné činy “normální” a dospělý by na ně ani nepomyslel. Popisovali děje, co probíhají v různých částech mozku a jak se mozek postupem času vyvíjí. Mozek mladého člověka je daleko odolnější. Dá se říct, že v tomto období stále funguje jako jakási “houba”, která nasává informace a zkušenosti. Mladý člověk má méně zkušeností v životě, a proto si často neuvědomuje nebezpečí činů, které podniká. S tím, že je mladý mozek odolnější, souvisí i city. Ve filmu se objevila i psychologka, která toto potvrzovala například na zlomeném srdci. Mladý mozek se z takovéto události otřepe daleko rychleji než třicetiletý člověk. V závěru bych tento dokument ohodnotila velmi kladně. Myslím, že jsme se dozvěděli pár nových, zajímavých informací.

- **Vojtěch Dub, 4.D**

Mozek teenagerů je asi hodinový dokument natočen Elise Swerhone v roce 2012. V dokumentu je zachyceno poměrně zábavnou formou, jak se vyvíjí lidský mozek. Jsou zkonstatována fakta, jako třeba, že se lidský mozek stále zvětšuje. To dokazuje i fakt, že za posledních 300 000 let se tento nejdůležitější orgán lidského těla zvětšil o celých 50%. V dokumentu se dále dozvídáme, že nejkritičtější věk pro rozvoj lidského mozku je tzv. teenage (doslova přeloženo náctiletý věk). Je to taková rada pro rodiče, že by neměli zasahovat do konání svých teenagerů a tím pozitivně přispět k rozvoji jejich mozku. Je tomu tak, protože dospělí lidé s mnoha životními zkušenostmi se rádi uchylují k velmi poklidnému způsobu života, ale mladí pubescenti, plní životní energie potřebují volné pole působnosti pro svá dovádění. Toto je taky hlavní příčina častých sporů mezi rodiči a dětmi v kritickém věku...

Po stopách zločinu

Koordinátorka: Mgr. Dominika Pelikánová (exkurze č. 16)

- **Kateřina Volfová, 3.C**

Dobrý den, chtěla bych vás informovat o jedné akci, kterou jsem navštívila 6. 10. 2013 a zároveň bych ji chtěla doporučit i vám, kteří jste akci neabsolvovali. Jedná se o akci s názvem „Po stopách zločinu“. Ano, už jen název je velice poutavý, a jestli rádi sledujete kriminálky, kroutíte hlavou nad novinami, ve kterých se píše o dechu beroucích vraždách, či byste v budoucnu rádi pracovali na kriminální policii, je tato výstava právě pro vás.

Výstava se konala v budově Akademie věd, byla pouze v jedné místnosti, ale nevěšte hlavu, obsahovala tolik zajímavých informací navíc v podobě zábavy, že jsme se ani chvíli nenudili. Hned po příchodu se nás dobrovolně ujala slečna a poradila jak postupovat, abychom si z výstavy odnesli co nejvíce. Jak už jsem se zmínila, název výstavy – Po stopách zločinu byl přesný, jelikož jsme si jednotlivě každý sám mohli vypátrat pachatele vraždy, přesně jako ve filmu. Nejdříve jsme si vyslechli případ a pak postupovali po jednotlivých tabulích, ve kterých byly ukryté jednotlivé střípky té složité skládačky. Kriminální případ obohacovala spousta užitečných informací, které jsme si mohli přečíst a taky je vidět zblízka. Myslím, že se vám moc často nepoštěstí vidět detektor lži, techniky odebrání otisků prstů, nebo si dokonce nechat odebrat váš otisk či prozkoumat vzorek slin. Celé jedno oddělení bylo věnované současné problematice drog, ve které jsme se mohli dozvědět užitečné informace i otřesné případy.

Velmi ve zkratce jsem vám shrnula výstavu, kterou doufám navštívíte. Buď si můžete opět pustit kriminálku, vysmívat se kriminální policii a chvástat se, jak by se vám podařilo vraha odhalit mnohem dříve než jim, nebo navštívíte tuto akci a zkusíte si to sami.

- **Sabina Karbusická, 3.C**

Detektivka

U policie jsem pracovala už pět let, byla jsem dobrá kriminoložka, pomáhala jsem u hodně případů, které se úspěšně vyřešily. Ale přece jsem měla jeden případ, který mi nedal dlouho spát, trvalo mi

dlouho, než jsem ho konečně pochopila. Proto se o něj s vámi chci podělit. Začneme tedy od začátku.

Na jaře roku 2010 našla policie mrtvou ženu v jejím bytě. Jmenovala se Marie Novotná, bylo jí přes čtyřicet let, byla rozvedená. Našla jí její náctiletá dcera, když se vracela domů od svého otce. Žena byla svázaná na židli, otočená směrem k oknu, které bylo otevřené, a měla bodné rány v oblasti břicha. V bytě nebyly žádné známky vloupání nebo zápasu, policie z toho usoudila, že žena vraha pravděpodobně znala. Proto se nejdříve zaměřili na jejího manžela, se kterým měla podle očitých svědků pár hlasitých hádek o péči jejich dcery. Dalším podezřelým byl jistý Petr

Hrádek, spolužák její dcery, který ve škole prodával drogy. Její dcera Alžběta se jí o tom zmínila a matka, ze strachu o její bezpečnost jednala a řekla vedení školy to, co musela. Petrovi byla následně prohledána skříňka, kde se našel heroin a další drogy, byl vyloučen ze školy. Pár týdnů po tomto incidentu Petr rozbil přední sklo na autě naší zavražděné. Policie ale vyloučila ze seznamu podezřelých Petra, protože v době vraždy ležel v nemocnici s vážným poraněním lebky. Ale vyřadila i jejího manžela, který v době vraždy byl v jedné restauraci, kde byl viděn se svými přáteli. Policie tedy neměla nic, čeho by se mohla chytit, neměla nic po čem jít. V té době dochází k druhé vraždě. Zavražděná je 23-letá studentka, která byla stejně jako Marie nalezená ve svém bytě, také byla svázaná na židli, otočená směrem k otevřenému oknu a měla stejné bodné rány. Mladá studentka neměla žádné nepřátele, všichni jí měli rádi, v kolektivu oblíbená, nikdo o ní neřekl nic špatného. Policie nenachází žádnou souvislost mezi dvěma ženami, jejich profily jsou naprosto rozdílné- nemají stejný věk, barvu vlasů, zaměstnání, povahu, nebydlí ve stejné čtvrti, nemají společné známé.

Policie tedy opět nic nemá a v té době si mě pozvou k případu. Jelikož se na vraždu dívám z psychologického hlediska a podle scenerie místa činu a způsobu vraždy určuji profily vrahů, které policii pomáhají najít pachatele, jsem se rozhodla, že se vrátím na místa činu a zkusím z toho něco bližšího vytáhnout. Po mém zkoumání jsem usoudila, že vrahem musí být žena v rozmezí 25 – 40 let, protože obě oběti, vrahovi otevřely dobrovolně, což znamená, že to byl někdo známý, což policie vyloučila, protože stejné přátele ženy neměly. Musí se tedy jednat o někoho důvěryhodného, někoho nepodezřelého a kdo tak může působit? Je jasné, že muže můžeme vyloučit, kdo působí lépe než sympatická žena, která vám zaklepe na dveře pod nějakou záminkou? Většina z nás by jí do bytu pustila. Dalším faktem, který dokazuje, že vrahem je žena, jsou bodné rány v oblasti břicha. Žena zřejmě přišla o dítě a tím, že bodá oběti do oblasti dělohy, se mstí dalším ženám. To co jsem, ale nechápala, bylo svazování obětí na židli, která byla otočená směrem k oknu. Svazování je jasné, vrah oběti svázal a až potom je bodal do břicha a nechal je vykrvácet. Svázání je tedy nutné, aby oběť nemohla utéct. Proč ale to okno? Je jasné, že oběti měly něco vidět, ale co? Dlouho jsem na to nemohla přijít. Ale poté policie zjistila, že ženy přece jen něco společného mají. Obě dvě měly společného psychiatra, který před více jak půl rokem spáchal sebevraždu, vyskočil z okna.

Dodnes nikdo nevěděl, proč to udělal, všichni si mysleli, že to s naším případem nijak nesouvisí, ale já jsem si nebyla tak jistá. Moje intuice mi říkala, že jsem něco přehlédla a má to něco společného právě s jejich psychiatrem. Šla jsem si tedy promluvit s jeho ženou, byla to

příjemná žena středního věku, z našeho rozhovoru jsem poznala, že manžela velice milovala a nemá nejmenší tušení, proč by se chtěl zabít. Jako psycholožce mi to nedalo a zeptala jsem se jí, jestli nemá manželovy psychiatrické složky. Jeho záznamy ze sezení by se mi mohly hodit, možná právě v nich je klíč k rozluštění případu. Nakonec jsem měla štěstí a jeho žena mi půjčila jeho osobní laptop se záznamy. Ještě večer jsem se na něj podívala, ve spisu nebylo nic důležitého, jednalo se jen o partnerské problémy a spory. Ale potom jsem v jeho počítači narazila na jeden zaheslovaný soubor. Jelikož nejsem moc technicky založená, přinesla jsem počítač na policejní IT oddělení, kde mi pomohli a složku otevřeli. Ve složce jsme našli videa, jak psychiatr uvádí své pacientky do hypnózy, ale neuvěříte, co přišlo potom. Zjistili jsme, že psychiatr je ve stavu hypnózy sexuálně zneužíval a tento čin si nahrával. Je tedy jasné, že kdyby žil, byl by naším hlavním podezřelým. Otázkou je tedy, kdo je vrahem? Máme souvislosti mezi zabitými, obě měly stejného psychiatra, který je sexuálně zneužíval. Na videu bylo, ale více jeho patientek, které byly zneužívány, proto jsme je navštívily a objasnili jsme jim situaci. Byli zdrcení, ale bylo naší povinností povědět jim pravdu a zjistit, zda některé z nich nemůže mít ve vraždě prsty. Ale jediné, co jsme zjistili, bylo, že psychiatra jedna z jeho patientek vydírala, protože o znásilnění věděla. Chtěla po něm určitý obnos peněz, jinak vyhrožovala, že vše prozradí. Psychiatr, ale tolik peněz neměl, a tak viděl jediné řešení v sebevraždě. Bohužel došlo k další vraždě, stejný průběh jako u předchozích obětí a opět to byla pacientka zemřelého psychiatra.

Podezírala jsem psychiatrovu ženu Julii, možná našla nahrávky a ze vzteku ženy zabila, ale nezapadaly do toho rány vedené na břicho, Julie se svým manželem neměla dítě, které by zemřelo. Ale kdo jiný než ona to mohl být? Nakonec jsme přišli na to, že Julie v šestém měsíci těhotenství potratila. V té době jsem si byla stoprocentně jistá, že je to ona. Jeli jsme s policií k ní domů, abychom ji zatkli a dostali z ní přiznání, ale nebyla doma. Když jsme vycházeli z bytu, viděli jsme ji, jak utíká pryč, běželi jsme za ní, ale ona se mezi tím stihla dostat na most, kde stála na okraji, připravená skočit. Věděla, že už vše víme, už neměla co ztratit. Neměla své dítě, svého manžela, nikoho, na kom by jí záleželo. Za manželovu smrt vinila jeho pacientky, kdyby se tak vyzývavě neoblékaly nebo manžela nevydíraly, k ničemu z toho by nemuselo dojít a ona mohla mít šťastnou rodinu. Teď už je úplně sama. Jako psycholožka mám v popisu práce pracovat s lidmi, mluvit s nimi, bylo tedy na mě jí pád do neznáma rozmluvit. A věřte mi, že někdy je tato práce vážně těžká. Snažila jsem se ji přesvědčit, že je ještě mladá a může mít tedy další dítě, že bude určitě skvělá matka. A její manžel by určitě nechtěl, aby se zabila, určitě ji totiž miloval a nepřál by si nic, co by jí ublížilo. V tomhle rozhovoru jsem pokračovala dalších deset minut, ale nakonec to přece jen k něčemu bylo. Julie mi začala podávat ruku, připravená přelézt na bezpečnou stranu mostu, když v tom jí uklouzla noha a začala padat, snažili jsme se jí na poslední chvíli zachytit, ale bylo to marné. Už jsme ji nedokázali zachránit. Jak už jsem říkala na začátku, tento případ mě dlouho nenechal spát, pořád jsem si přehrávala dokola souhrn událostí a přemýšlela nad tím, co jsme mohli udělat jinak a zachránit, jak tuto psychicky narušenou ženu, tak její oběti.

Pragulig – prohlídka Prahy z pohledu drogově závislých

Koordinátorka: Hana Máková (exkurze č. 9)

- **Lucie Niedrlová, 1. C**

Ve středu, dne 6. 11. 2013 jsem se zúčastnila exkurze o pouličním umění. Ze začátku jsem neměla tušení, co by mě mohlo na exkurzi čekat, ale zároveň mě to velice lákalo. Nikdy jsem se o pouliční život moc nezajímala, protože mě představa života na ulici velice děsila a nedokázala jsem si to představit. Chodili jsme po různých zákoutích Prahy a poznávali jsme společně s naším průvodcem Ondrou životy lidí, kteří skončili na ulici buďto úplně sami, nebo se svým hudebním nástrojem.

Ondra nám vyprávěl, jaké to pro něj je, hrát na ulici a jaké to je, přátelit se s lidmi bez domova, nebo s bývalými opilci či narkomany. Nemůžu vlastně říkat "s bývalými opilci a narkomany". Sám Ondra přiznal, že své závislosti se nikdy nikdo na 100% nezbaví. Lidí bez domova nebo bez práce je v České republice určitě mnoho. Ani nevím, jestli je mám litovat, nebo se nad tím povznést a neřešit to, když nejde o mě, o mou rodinu, nebo o mé přátele. Někdo si může sám za to, že skončí na ulici, ale někomu život prostě jen nepřeje. Je to osud. Každý by se měl snažit stát se takovým člověkem, jakým byl dříve. Neměl by se vzdát a hlavně by neměl ztrácet naději. Každý z nás může jednou skončit na ulici jen s hudebním nástrojem, který by se nám stal nejlepším přítelem. Každý z nás může přijít o všechno, o rodinu, o přátele, o práci, ale když už by o něco takového přišel, opravdu by se neměl vzdávat. Měl by jednoznačně bojovat za to, co chce a měl by si jít za svým cílem.

Obdivuji Ondru, že je tak silný, nevzdává se a jde pořád dál. Můj dojem z celé akce je jednoznačně kladný. Jsem velice ráda, že jsem se dozvěděla mnoho zajímavých informací o pouličním umění. Bavilo mě poslouchat příběhy z Ondrova života. Společně strávené dopoledne mi do života vneslo mnoho pozitivních dojmů a nových informací. Ráda jsem se této exkurze zúčastnila.

Nikon Photo Gallery –výstava fotografií Ami Vitale

Koordinátorka: Mgr. Helena Fikarová (exkurze č. 10)

- **Jennifer Monteiro, 1. D**

Ami Vitale se narodila v roce 1971 na Floridě. Za svůj dosavadní život procestovala více než 80 zemí světa, kde zachycovala občanské nepokoje, válečné krutosti, ale i krásu a sílu lidského ducha. Koncem devadesátých let pracovala jako reportérka v Praze. Je přesvědčena o tom, že povinností fotožurnalistů je „zachycovat nejen to, co lidi rozděluje, ale i to, co je spojuje“, protože jsme všichni jedna rodina.

- **Jan Albrecht**

Tato fotka mě zaujala především proto, že mě udivuje, jak mohou lidé přežít tolik dnů bez pitné vody. Říční síť v severní Keni je slabě rozvinutá a prší zde přibližně sedm dní z třiceti. Ty největší řeky pramení na náhorní plošině a ústí do Indického oceánu. Sever a severovýchod má vysychající řeky. Proto mě udivuje, proč v těchto končinách lidé vůbec zůstávají a proč se nepřestěhují někam, kde pitnou vodu mají.

Keňa je v rovníkovém a monzunovém pásmu. Na severu a severovýchodě jsou pouště a polopouště. U pobřeží je podnebí horké a vlhké. Na severu jsou pouště, proto tam teploty přesahují 35 °C. Na zbytku území na plošinách je okolo 25 °C. A tak se musím znova zeptat, proč tam žijí?

Můžeš! Setkání s úspěšným managerem firmy ABRA software

Koordinátorka: Ing. Irena Rudolfová (exkurze č. 13)

• **David Chmátal, 4.B**

Určitě to znáte i vy, všechno už je obsazené tak si narychlo vyberete z posledních tří tu nejvíce přijatelnou, většinou s nejlehčím výstupem a doufáte, že tu hodinu a půl nějak prosedíte a půjdete domů. A přesně tak se to letos povedlo i mně a zapsal jsem se na motivační seminář s úspěšným businessmanem.

Dorazil jsem výjimečně brzy, vyhlídl jsem a rázem i obsadil místo v poslední řadě, tak abych byl co nejméně nápadný a vyhnul se případné aktivitě v "hodině". Když dorazili přednášející, třída byla, až na pár opozdilců, plná. Čekal jsem nudnou přednášku, ze které si neodnesu nic nového - opak se stal pravdou. Oba přednášející vše prezentovali velice srozumitelně. Abyste lépe rozuměli, tak přednáška týkající se kariery milionáře a rad pro začínající podnikatele by také mohla být prezentována "super-odborným" jazykem, kterému bychom nikdo nerozuměl. Na místo toho nám byly informace podány jasně a bez zbytečností. Překvapila mě vstřícnost a skromnost daného podnikatele, který nám v kostce vylíčil svou životní dráhu, na které nám dával rady a varování pro naši případnou cestu k bohatství.

Myslel jsem, že budu rád, když co nejdříve vypadnu. Ale nakonec jsem po skončení přednášky zůstal ještě o něco déle a prohodil pár slov s panem **Jaroslavem Řasou** (majitelem firmy ABRA software). Přednášku hodnotím 10/10. A děkuji paní profesorce Rudolfové za její zorganizování.

• **Jakub Šindelář**

Michal Hardyn je zakladatelem a výkonným ředitelem 5DM.cz ,s.r.o. a spoluzakladatelem společnosti SlevyDnes.cz, s.r.o. Zabývá se vývojem marketingu a byznysu. Mezi jeho speciální zkušenosti patří především vývoj produktů, projektové řízení a marketing. Mezi důvody, proč bychom mohli potřebovat zkontaktovat Michala Hardyna patří podmínky pracovních příležitostí, nabídky poradenství, nové podnikatelské plány, dotazy na pracovní příležitosti, žádosti o odbornou radu, obchodní transakce nebo žádost o referenci. Má zkušenosti na pozicích zakladatel a výkonnostní ředitel (2 roky a 11 měsíců), spoluzakladatel (1 rok a 6 měsíců), ředitel účetnictví dodací výroby (2 roky) a jako správce účtů (3 roky).

• Slavíček, 1.B

Dvaatřicetiletý **Václav Muchna** založil globální startup v době, kdy ještě slovo startup neexistovalo. K současnému úspěšnému Y Softu ale vedla cesta lemovaná „průšvihy“ a nepovedenými projekty.

Václava Muchnu bavilo programování odmalička, už v prvním ročníku studia na fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně si obstaral živnostenský list a začal poskytovat softwarové služby. V roce 2000 spoluzaložil společnost Y Soft, s.r.o. a věnoval se svému snu. Po pětiletém období plném neúspěchů a krachů přišel zlom. Jedna firma potřebovala software, který by zajistil, že se lidem vytisknou jejich dokumenty až poté, co přijdou k tiskárně a použijí svojí identifikační kartu. Muchna proto vymyslel řešení v podobě univerzálního softwaru, který se firmě velmi zalíbil, a chtěla si ho nechat patentovat, i když nebyl její. U soudu zvítězila společnost Y Soft, s.r.o. a nechala si software, který potom Muchna nazval SafeQ, patentovat. I s tak průlomovým nápadem to Václav Muchna neměl lehké a dále pracoval v neúrodných podmínkách s pouhými sedmi zaměstnanci. Jednou mu však zavolali z Japonska, že přijedou do Brna jednat o SafeQ. Následovala blesková dohoda s vedením Jihomoravského inovačního centra, které spravuje Inkubátor a bylo vyhráno. Během dvou let se zisky Y Soft, s.r.o. zvýšili ze 4 milionů na cca 140 milionů korun a ze tří lidí se rozšířila na třicet pět zaměstnanců. Díky identifikování mezery na trhu získala společnost takové partnery, jako jsou Konica Minolta, Xerox nebo HP. Po tomto úspěchu následoval rozvoj firmy na zahraničních trzích. Václav Muchna je držitelem ocenění „Začínající podnikatel roku 2006 České republiky“. Tato cena je součástí soutěže „Podnikatel roku“, kterou vyhlašuje společnost Ernest & Young v 39 zemích světa.

• Ondřej Kysilka, 4.D

Lukáš Stibor je další velmi úspěšný internetový podnikatel, který podobně jako spousta dalších začal podnikat na cizí živnostenský list kvůli tomu, že ještě nenabyl plnoletosti, a tak musel podnikat na svého tatínka. Svůj první projekt začal už v patnácti letech. Dnes mu je 25 let, je spolumajitel milionové firmy. Jeho náplň práce je ve výrobě mobilních aplikací a multifunkčních webů. Důkaz toho, že je ve svém oboru jeden z nejlepších, je, že už v 17 letech se dokázal osamostatnit. Dnes se jeho firma už jen specializuje na různé aplikace většinou pro Google a Tiscali nebo třeba PPF media, ale abychom si nemysleli, že dělá jen pro počítačové firmy, mezi jeho klienty patří také velmi známý časopis pro pány Maxim. Dále mezi jeho projekty patří například megu.cz, netfun.cz, porad.cz, nebo jeho největší cleevio.cz.

Dnes už všichni jeho kolegové říkají, že je to velký workoholik, ale že ho peníze nezměnily. Pracuje prý i přes 16 hodin denně a říká, že svůj pracovní život ve 30 určitě neskončí.

Štefánikova hvězdárna

Koordinátor: Mgr. Stanislav Poddaný (exkurze č. 28)

- **Kristýna Hubatková, 2.C**

Na dni exkurzí jsme byli ve Štefánikově hvězdárně, která se nachází blízko Petřínské rozhledny. Přestože v den naší exkurze byla zima, tak si toto místo zachovává svou atmosféru.

Štefánikova hvězdárna není nejnovější budovou, ale zvenku i uvnitř je velice pěkně zachovalá. Na začátku exkurze nám bylo puštěno video o vzniku vesmíru. Bylo uděláno tak, aby zaujalo mladé diváky. Obsahovalo různé teorie o vzniku vesmíru, ale i to co je jisté např. že vesmír byl na začátku pouze plazmatická hmota. Po videu jsme se přesunuli do hvězdářských kopulí. Prohlédli jsme si dvě kopule a uprostřed obou kopulí byl velký hvězdářský dalekohled, který se skládá z několika menších dalekohledů.

Dozvěděli jsme se, že velké hvězdářské dalekohledy se dělají pouze zrcadlové, protože skleněná čočka neunesla tak velkou váhu a prohýbá se. Zrcadlová čočka se sice také prohýbá, ale můžeme ji vypočítat. Nevýhodou zrcadlového dalekohledu je to, že obraz vidíme převrácený. My jsme si dalekohledy vyzkoušeli, ale protože byl den, tak jsme pozorovali pouze Slunce a sluneční skvrny. Po prohlídce kopulí jsme si mohli sami protít hvězdárnu a vyzkoušet si různé pokusy jako např. jak funguje černá díra nebo kolik bychom vážili na různých planetách. Doufám, že jste si svoji exkurzi užili stejně jako my.

- **Adéla Bártová, Klára Vlachová, 4.C**

Dne 6. listopadu jsme se zúčastnily velmi zajímavé exkurze. Ta se týkala prohlídky Štefánikovy hvězdárny. Program začínal v devět hodin ráno, což se na první pohled nezdá být úplně příjemné při představě povinnosti brzkého vstávání, ovšem na druhou stranu to mělo jednu velkou výhodu. Díky počasí, které naštěstí vyšlo opravdu krásné, jsme měli tu možnost krásného rozhledu na sluncem osvětlenou Prahu ze samotného vrchu Petřína.

Nyní již ke konkrétnímu programu prohlídky hvězdárny. Nejprve jsme se všichni shromáždili uvnitř místnosti pro posluchače, kde nám byl představen kratší film o vzniku vesmíru, vesmíru jako takovém obecně, vzniku života na planetě Zemi, výzkumu ve švýcarském Curychu a spoustě dalších zajímavých informací. Po zhlédnutí filmu, jsme měli možnost prohlédnout si jednotlivé ze tří

kopulí, ze kterých se pozoruje otevřenou štěrbinou v dřevěné střeše kopule. Jelikož bylo ráno a slunce nám pěkně vyšlo, mohli jsme si zkusit pohlédnout skrz dalekohledu přímo na tuto obrovskou ohnivou kouli, která se vám najednou zdála být jakoby na dlani. V kopulích jsou kromě dalekohledů také další informace umístěné na zdech či na podlaze. V první kopuli jsme si mohli prohlédnout model sluneční soustavy a v další pak například povrch měsíce i s otiskem boty kosmonauta.

Po prohlídce kopulí nás čekala závěrečná část celkové prohlídky, kdy jsme si jednotlivě mohli projít celou hvězdárnu a obohatit své znalosti o informace umístěné na zdech. Stejně tak jsme si mohli vyzkoušet pár pokusů.

Exkurze byla poutavá a nás osobně bavila, protože se o takovéhle věci zajímáme a baví nás se o nich dozvídat stále více a více. Rádi bychom hvězdárnu navštívili někdy znovu a třeba i ve večerních hodinách, kdy je možné, pokud počasí vyjde, pozorovat i jiné zajímavé objekty našeho vesmíru.

• Spanish students

My experience “Excursion Day” in Přípotoční

Today we went to two different trips: the first was a tour through an observatory and the second was a photography exhibition.

The observatory was situated in Petřín, and to get there we took the funicular. I love that place, I think It's very beautiful, with all the flowers and that fresh air.

We made a private tour with a Spanish speaker who explained us about the two telescopes they have (One was about 100 years old), and then he showed us the sun with one telescope. For me that was amazing, It was my first time in an observatory and It was also my first time seeing the sun so near.

PišQworky 2013

Koordinátor: Mgr. Monika Tvrďá (exkurze č. 3)

Základní informace

PišQworky jsou týmovým mistrovstvím škol v logické hře piškvorky. Zahrát si může každý středoškolák, osmák či deváťák. Hru piškvorky zná skoro každý. K hraní je potřeba jenom papír, tužka a bystrá mysl. A právě to dělá soutěž pišQworky jednoduchou a přístupnou úplně všem bez ohledu na věk, pohlaví či známky. pišQworky se za svých pět let existence staly učiteli vyhledávanou a studenty milovanou soutěží. Posudte sami: Minulý rok hrálo pišQworky neuvěřitelných 27 000 studentů z 516 škol po celé České republice a také na Slovensku.

Pravidla hry

Piškvorky jsou strategická hra, ve které spolu soupeří dva hráči. Nejčastěji hraje se na čtverečkováném papíře, na kterém se hráči střídají v kreslení křížku/kolečka. Vyhrává hráč, který jako první vytvoří nepřerušenu řadu pěti, nebo více svých značek. Na tomto turnaji jsme začínali tahem swap 1, kterým se zaručí, že začínající hráč nemusí vždy vyhrát.

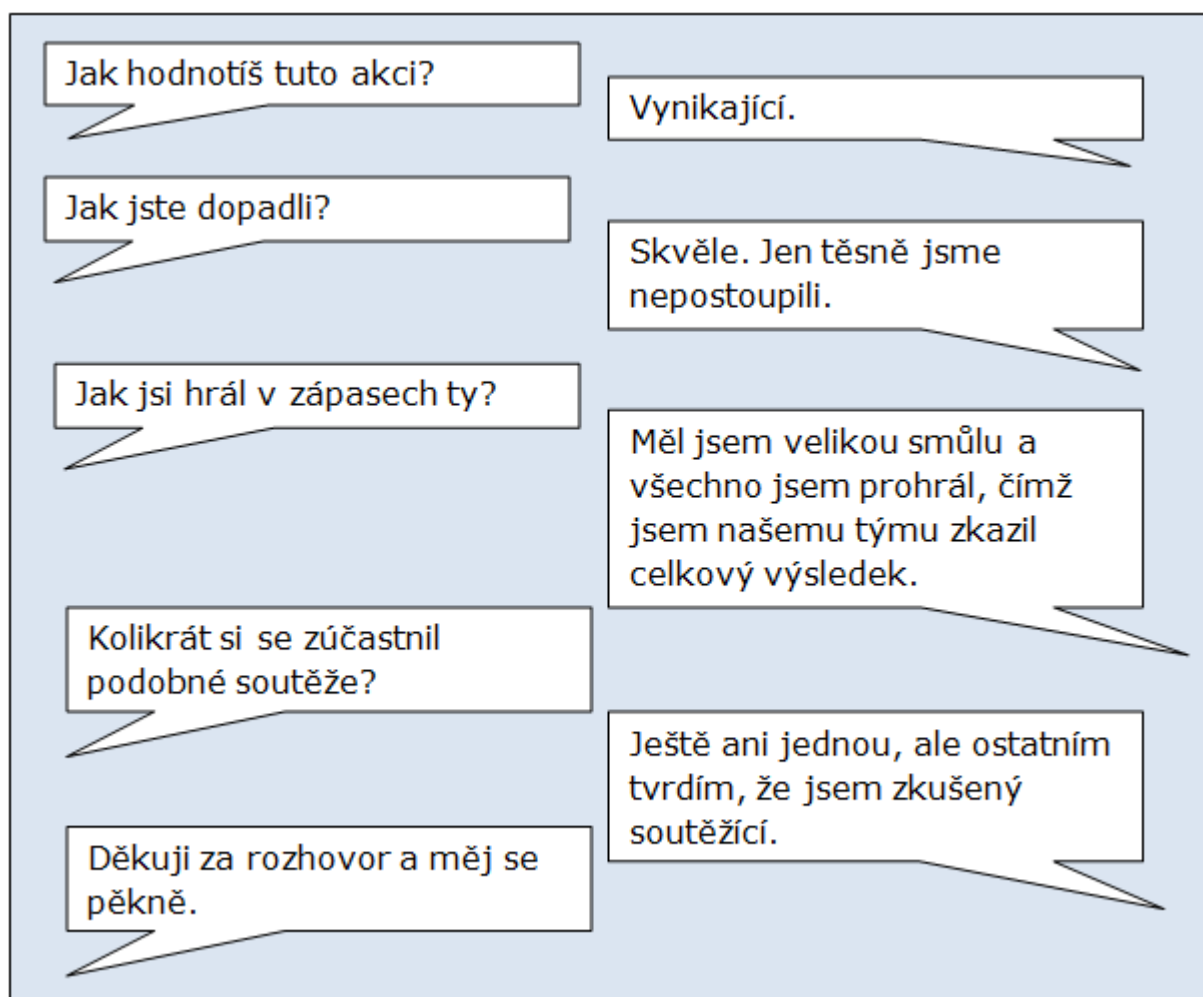
Průběh turnaje

Na naší exkurzi bylo 18 týmů, což je 90 lidí. V každém týmu bylo pět lidí, kteří byli kvůli organizaci rozděleni na skupiny po 4 týmech.

Zkušenosti týmů

• Tým LoLkáři

- **členové týmu:** Jindřich Fedák, Arman Kupelyan, Štěpán Plíva, Eliška Zelená, Kotěšovcová
- **složení skupiny:** LoLkáři a Random, Betlémská a Montt
- **rozhovor** s kapitánem týmu LoLkáři Armanem Kupelyanem (2. D)

• Tým Borci

- **členové týmu:** Jakub Koula, Denys Varyvoda, Alex Král, Dominik Pilát, Ondřej Beránek, Pavel Bucha
- **složení skupiny:** Borci a Gymnázium Voděradská, SPŠE V Úžlabině, SSŠVT
- **rozhovor** s jedním z hráčů:

Závěrečné slovo koordinátorky Moniky Tvrde

Přestože naši studenti nepostoupili ze základních skupin, celou akci si užili. Navázali kontakt se studenty z jiných škol, naučili se nové herní taktiky. Akci tak lze hodnotit jako zdařilou.

Beseda s vězenkyní z Auschwitz

Koordinátor: Mgr. Bártová (exkurze č. 20)

• 4. A

Dne 6.11.2013 jsme se zúčastnili exkurze č.20, což byla beseda s paní Bibianou Szulc-Ach, která si prošla spoustou otřesných zkušeností spojených se druhou světovou válkou. Když jí bylo 11 let, prožila v nepříznivých podmínkách začátek Varšavského povstání. Během povstání byli obyvatelé vyzváni k evakuaci, a tak se spolu s maminkou a sestrami ocitla ve vlaku mířícím do Auschwitz. Nikdo z nich do dnes neví, z jakého důvodu nebyli lidé z tohoto vlaku posláni rovnou do plynu.

Namísto tohoto očekávání se jim dostalo sprchy, jednoho kusu oblečení a bot a rozřazení podle věku do dřevěných či betonových chat, ve kterých byly poměry velmi bídné. Ti, kteří přežili, byli po půl roce převezeni do berlínské továrny a odtamtud vysobozeni. Tehdy šestiletá holčička se pak shledala se svou rodinou a pešky odešli zpět do Polska k babičce.

Paní Bibiana nám nechtěla říkat úplné podrobnosti, čemuž se rozhodně nedá divit. Na nákresu nám přesně popisovala barák, ve kterém půl roku přežívala a vyprávěla o nedostatku jídla, vody, místa na spaní, či o neexistujícím záchodu. Jediné pozitivum pro mé uši bylo, že aspoň tyto nevinné holčičky nebyly fyzicky trestány bitím.

Po velmi zajímavém vyprávění se nám konečně dostalo prostoru na otázky. Zpočátku nás žádné nenapadaly. Nevím, jestli to bylo závažností tohoto tématu - že nám bylo nepříjemné se ptát, a nebo jsme spíš ani nevěděli na co, jak, nebo jestli se vůbec smíme ptát. Později se však někteří jedinci odvážili a položili velmi zajímavé dotazy, na které paní ochotně odpovídala. Mohu říci, že tato beseda byla velmi zajímavá a jsem si jistá, že každý z nás si z toho vybral něco, co ho nejvíce zaujalo.

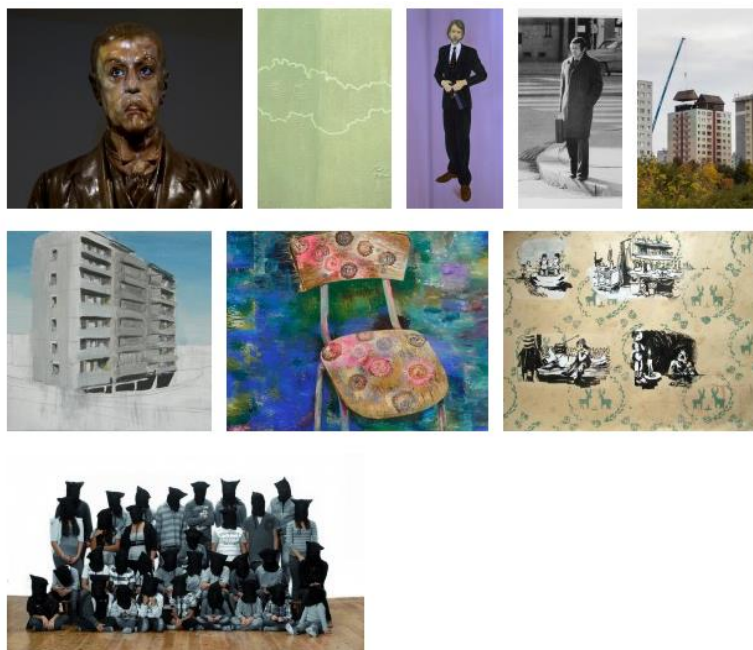
• Představení výstavy „Kde domov můj?“

Výstava *Kde domov můj?*, která je součástí širšího stejnojmenného projektu, vznikla na základě otevřené výzvy, které se zúčastnilo přes 400 autorů. Výběr přihlášených prací je doplněn díly dalších umělců, kteří se tématem domova v jeho nejrozličnějších významech zabývají (domov jako místo, město, krajina, region, země ad.).

Domov. Co je to domov a kde ho každý z nás má a co pro každého znamená nebo musí splňovat, aby to byl domov? Na to se zaměřila právě výstava *Kde domov můj?* V centru DOX.

Otázkou „Kde domov můj?“ začíná naše česká hymna, ale jaká je ta správná představa o tom, co je domov? Každý vám řekne něco jiného. Umělci v DOXu se na toto téma také zaměřili, každý z jiného úhlu. Jeden např. dostal nápad a smíchal všechny barvy naší vlajky. Tedy modrou, červenou a bílou. Vznikne vám jakási tmavší růžová, podle umělce barva domova. Další nápad na toto téma byl strom, na který jste sami mohli připevnit lísteček se svým názorem na to, co je pro vás domov. A takových dalších děl, které mají spojitost s domovem jste si zde mohli prohlédnout celkem 62.

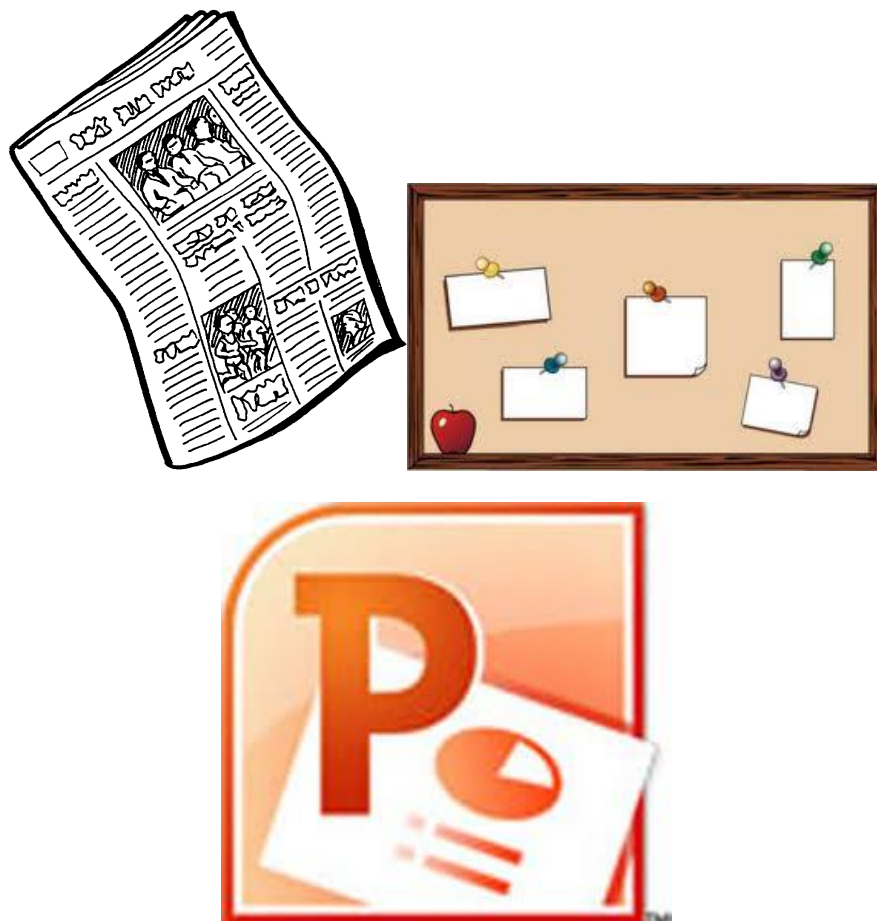
Když se zeptám sama sebe, co pro mě znamená slovo domov, odpovím vám asi jako většina ostatních. Doma jsem tam, kde mám rodinu, přátele a cítím se zde dobře a bezpečně.

Pár slov závěrem

Množství exkurzí, ze kterého mohli v letošním školním roce naši studenti vybírat, bylo opravdu velké. Výše uvedené práce studentů představují pouze malou ochutnávku toho, co vše mohli na vybraných kulturních akcích vidět a zažít.

Věnujte proto pozornost i dalším „reportům“ z konaných exkurzí, které jsou k dispozici na nástěnkách v budově školy ...

Petra Holubová